

streng træk". Denne farvemættede adjektiviske stil slutter godt om de fjærne heroiske myther. Med endnu større ret kan dette siges om en anden afdeling af småfortællingerne, nemlig dem, der har hentet deres emner fra det ny testamente. Der er desuden ved disse skitser den ejendommelighed, at de tager Jesu person op til digterisk behandling. Kunstens benyttelse af selve frelserens skikkelse til i digterisk udformning at være hovedpersonen i en fortælling eller et drama er af så ny oprindelse, at man studser derover. Ligesådan her, hvor man hører tale om Jesus og Johannes, der som børn sammen med en flok jævnaldrende har deres små barneglæder og sorger i Nazaret. I andre, hvor emnet er hentet lige fra Evangelierne som: Jairi datter — Maria Magdalene — Den første Sten — Bliv hos os — møder vi en mængde nytestamentlige skikkelser, hvis mest udprægede karaktertræk har givet forfatteren anledning til en videre udformning.

G. M.

Olga Eggert Rosenberg: Moderne Ægteskab.

161 S. G. B. N. F.

Forfatterinden har i denne Bog skildret et „moderne Ægteskab“ og synes at ville vise, hvilken Modsigelse det i de allerfleste Tilfælde vil medføre, hvis man begynder at føre Teorien om Frihed ud i Virkeligheden. Den handler nemlig om et ungt Ægtepar, hvor Manden er Kunstner, stille og alvorlig med de mest moderne Anskuelse om „Frihed“ i Ægteskabet, hun — Fru Anita — munter overgiven, kaad, barnagtig, tankeløst efterplappende sin Mands Anskuelse, som hun har lært udenad uden at forstaa et Ord deraf. De er i Paris, for at hun skal more sig, og hun længes som et Barn efter „Eventyret“, der synes at komme til hende i den unge, tyske Malers Skikkelse, han elsker hende, men forlanger at hun skal *vælge*: „Jeg er ikke liberal eller moderne, jeg kan ikke dele“. Her nødes hun for første Gang i sit Liv til at *tænke*, noget hun ellers har skudt fra sig som noget meget ubehageligt og overflødigt, og da det kommer til Stykket tør hun ikke følge sine — eller rettere Mandens — Teorier. Hun indser, at de passer ikke for hende, og bebrejder sin Mand, at han ikke har værnet om hende, men budt hende frem „som en Buket Blomster for en Landevejsvind“ og kalder det Fejhed og Dovenskab af ham. Hun undskylder sig med, at han aldrig har med Vilje villet gøre hende bedrøvet; det er aldrig faldet ham ind, at hun kunde forelske sig i

en anden, medens han endnu kun tænkte paa hende! Det ender med, at hun længes efter at komme hjem igen til deres rolige Villa og Haven med Stakitstængerne, som hun plejede at gaa og tælle af lutter Kedommelighed.

Dette er Indholdet af Bogen, og man kunde gøre mange Indvendinger imod den. Først og fremmest den overordentlig barnagtige Maade, hvorpaa den kvindelige Hovedperson forklarer, hvad det moderne Ægteskab er: „Det er naturligvis, at vi begge to skal gøre alt, hvad vi vil, — og jeg behøver ikke at staa min Mand til Regnskab, — og hvis jeg faar Lyst til at more mig paa egen Haand, saa kan jeg godt, — og jeg er lige saa fri, som om jeg ikke var gift. — — —“ Man maa haabe at denne Definition helt staa for Fru Anitas Regning og ikke Forfatterindens, og man synes at Forfatterindens Kamp mod disse Ideer er en Kamp mod Vejrsmøller og som saadan ikke kan paaregne videre Interesse.

Der er ogsaa store Mangler ved Karakteriskildringerne i Bogen. Selv om man ikke vil forlange ret meget af Bipersonerne, hvoraf f. Eks. en af Forfatterinden stadig omtales som „et stort Barn“ og forøvrigt for Læserne gør sig bemærket ved at sige „Kvinder“ og „kolossal“ (han er nemlig tysk), saa kunde disse dog nok uden Skade være gjort lidt betydeligere, navnlig da de jo skal forestille begavede, nogle endogsaa berømte, Kunstnere! Og nu Anita. Hvad mener man om saadan en Dybsindighed af hendes Mund: „Der er tre Ting, som dur i denne Verden — ! Leve — le — elske!“ en fæl Sammenstilling. Selv om det har været Forfatterindens Mening at fremstille en ofte pjattet lille Gaas, saa er det undertiden mere, end man kan taale: nutildags tror man ikke paa unge Piger — end sige unge Koner — der i en Alder af tyve Aar ikke har behøvet at tænke, og endda først begynder paa det, naar der bliver stillet dem Valget mellem to Mænd, der elsker dem!

De to Mænd er lykkedes Forfatterinden bedst, og Situationerne er meget levende skildret, der findes ogsaa adskillige gode og træffende Bemærkninger, saa at man — til Trods for Bogens Mangler — nok kan have nogen Fornøjelse af at læse den. Det, der mest vinder ens Sympati for den lille Fru Anita, er hendes Stræben efter at være ærlig mod sig selv — det kan forsones een med meget.

R.